

อกิจรายผล

การอภิปรายผลการวิจัยมีดังนี้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชนสวนตูลฯ ผลิตสินค้าเครื่องสำอางสมุนไพรที่มีคุณภาพสูง ปราศจากสารเคมี มีบรรจุภัณฑ์ที่คงทน มีตราสินค้าที่เป็นเอกลักษณ์โดดเด่น (ตราขิงแดง) และสวยงามเมื่อผลิตภัณฑ์ของกลุ่มวิสาหกิจฯ ได้รับการพัฒนาด้านบรรจุภัณฑ์ ทำให้ผู้บริโภค มีความพึงพอใจเพิ่มขึ้น เป็นการสอดคล้องกับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องรวมทั้งยังสอดคล้องกับแนวคิด และทฤษฎีทางการตลาด ส่วนประเมินทางการตลาด รวมทั้งทฤษฎีทางด้านการออกแบบตลาดลูกและบรรจุภัณฑ์ ซึ่งตราสินค้าและบรรจุภัณฑ์เป็นตัวการกำหนด ความสนใจของผู้บริโภค สินค้าจะขายดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับความสวยงาม และเห็นอีกด้วยผลิตภัณฑ์ต้องมีคุณภาพมาตรฐาน

บรรณานุกรม

- กมล สุดประเสริฐ. (2537). **การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมของผู้ปฏิบัติ.** กรุงเทพฯ : ครุสภา.
- ชลธิชา แก้วสว่าง. (2548). **พฤติกรรมผู้บริโภคที่มีต่อเครื่องสำอางสมุนไพร กรณีศึกษา : อำเภอเมืองจังหวัดครรราชสีมา.** นครราชสีมา : งานวิจัย.
- ณัฐพงศ์ ชาตา. (2546). **การดำเนินงานด้านการตลาดของเครือข่ายธุรกิจชุมชนใน ตำบลบ้านลาน อำเภอบ้านໄ่ จังหวัดขอนแก่น.** ขอนแก่น : งานวิจัย.
- ภาณิต หิศลสุทธิกุล. (2542). **การแสดงฉลากภาษาไทยของเครื่องสำอางที่จำหน่ายใน จังหวัดสตูล.** สตูล : งานวิจัย.
- 华魯寧 ตันติวงศ์วนิชและคณะ. (2545). **หลักการตลาด.** กรุงเทพฯ : เปียร์สัน เอ็็ดดูเคชั่น อินเตอร์เนชันแนล.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์และคณะ. (2543). **หลักการตลาด.** (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : วีระฟิล์มและไฟล์เกอร์.
- เสรี วงศ์มนหา. (2542). **กลยุทธ์การตลาด: การวางแผนการตลาด.** กรุงเทพฯ : วีระฟิล์ม และไฟล์เกอร์.

วิเคราะห์งบการเงิน...

วิเคราะห์ธุรกิจ

สุอน่า นาคฉาย*

งบการเงินที่ธุรกิจจัดทำขึ้นนั้นถือเป็นแหล่งข้อมูลสำคัญที่ช่วยให้ทราบถึงความสำเร็จหรือความล้มเหลวของกิจการต่าง ๆ เนื่องจากงบการเงินเป็นเสมือนกระจากรที่สะท้อนถึงผลการดำเนินงานของธุรกิจให้เราเห็นได้ชัดเจนช่วยลดความเสี่ยงจากการตัดสินใจลงทุนในกิจการได้เป็นอย่างดี แม้ว่างบการเงินจะมีประโยชน์มาก แต่ก็มีข้อจำกัดอยู่ไม่น้อย กล่าวคือ งบการเงินเกิดจาก การนำข้อมูลทางการเงินที่เกิดจากผลงานที่เกิดขึ้นในปัจจุบันและผ่านมาแล้วในอดีต ซึ่งไม่อาจทำนายเหตุการณ์อนาคตได้เสมอไป หากผู้ใช้งบการเงินพิจารณาแต่เพียงข้อมูลในอดีต อาจทำให้การตัดสินใจผิดพลาดได้ ดังนั้นผู้ใช้งบการเงินจึงต้องประเมินเหตุการณ์ในอนาคตที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในองค์กรมากกว่าจะสนใจเหตุการณ์ในอดีต

ดังนั้นหากท่านได้ศึกษาถึงรายงานการวิเคราะห์งบการเงิน (Financial Statement Analysis) ย่อมจะช่วยขัดข้อจำกัดดังกล่าวได้ในระดับหนึ่ง ทั้งนี้ การวิเคราะห์งบการเงินจะใช้เครื่องมือต่าง ๆ มาประเมินข้อมูลในงบการเงินเพื่อทราบถึงฐานะและความมั่นคงของกิจการโดยการวิเคราะห์ถึงฐานะการเงินและผลการดำเนินงานว่า มีความสามารถในการบริหารงานและการดำเนินธุรกิจอย่างไร สามารถใช้แนวทางการสร้างผลกำไรในอดีตไปสู่อนาคตเพียงไร

การศึกษาถึงรายงานการวิเคราะห์งบการเงิน จึงเป็นกุญแจสำคัญ ที่จะบอกให้เราทราบข้อมูลดังต่อไปนี้

1. ทำให้ทราบถึงคุณภาพของกำไรที่นำมาได้ โดยพิจารณาถึงความสามารถในการกำไรในอดีตว่า เป็นเช่นไร และจะส่งผลถึงแนวโน้มกำไรในอนาคตเพิ่มขึ้นเพียงไร ซึ่งนักลงทุนควรสนใจถึงประสิทธิภาพในการหารายได้เป็นรายได้ที่แท้จริงมีใช้รายได้ที่เกิดขึ้นข้ามราห์หรือกำไรจากการปรับแต่งทางบัญชีรวมทั้งมีการเติบโตของรายได้เพิ่มขึ้นอย่างสม่ำเสมอโดยต้องประเมินถึงความคุ้มค่าในการลงทุนเพื่อสร้างผลตอบแทนสูงสุดแก่ผู้ถือหุ้น

* อาจารย์ประจำสาขาวิชาการบัญชีคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

2. ทำให้ทราบถึงสภาพคล่องของกิจการ เนื่องจากกำไรที่เกิดขึ้นในงบกำไรขาดทุนนั่นปัจจุบันเป็นเครื่องยืนยันได้ว่ากิจการจะมีเงินมาใช้จ่ายเมื่อต้องการได้ทันที เพราะหากกำไรที่เกิดขึ้นนั้นเป็นกำไรที่เกิดจากการขายเชื้อและหากไม่สามารถเก็บเงินจากลูกหนี้ได้โอกาสที่จะประสบปัญหาทางการเงินย่อมเป็นไปได้สูง และทำให้เกิดความเสี่ยงในการบริหารจัดการจนนำไปสู่ปัญหาการล้มละลายและอาจถึงกับต้องเลิกกิจการได้ในที่สุด

3. ทำให้ทราบถึงประสิทธิภาพการบริหารสินทรัพย์ กิจการได้กำไรตามที่มีสินทรัพย์ในจำนวนที่เหมาะสมจะช่วยให้การดำเนินงานประสบผลสำเร็จได้ดี กล่าวคือการมีสินทรัพย์ไว้ใช้งานเท่าที่จำเป็นจะช่วยให้ประหยัดเงินลงทุนเพื่อสามารถนำเงินไปลงทุนด้านอื่นที่ช่วยสร้างผลตอบแทนเพิ่มขึ้นนอกจากนี้การเก็บสินค้าที่เกินความจำเป็นอาจทำให้สินค้าเก่าเสียหายทำให้เงินทุนจมและสูญเสียโอกาสที่จะมีเงินทุนหมุนเวียนไปใช้ประโยชน์อย่างอื่น

4. เพื่อวิเคราะห์ความถูกต้องของรายงานที่จัดทำขึ้น หากมีการวิเคราะห์งบการเงินแล้วโอกาสที่จะตรวจพบความผิดปกติของรายงานการเงินที่จัดทำขึ้นย่อมสูงกว่าการที่ไม่มีการวิเคราะห์

การวิเคราะห์งบการเงินก็คือการนำเอาตัวเลขที่แสดงอยู่ในบัญชีมาคำนวณเพื่อวัดความสามารถในการดำเนินงานของบริษัท การที่เราเข้าใจระบบการทำเงิน และความสามารถที่จะสร้างผลตอบแทนเพิ่มขึ้นจากนักลงทุน ซึ่งช่วยให้เราสามารถวิเคราะห์ความสามารถในการดำเนินงานตลอดจนภาวะธุรกิจของบริษัทได้อย่างถูกต้องยิ่งขึ้น

วิธีการที่ดีในการวัดความสามารถในการดำเนินงาน ควรจะวัดโดยการเปรียบเทียบกับธุรกิจประเภทเดียวกัน ทั้งนี้เนื่องจากระบบการทำเงิน และการใช้สินทรัพย์ของแต่ละกิจการอาจมีระบบการจัดการที่แตกต่างกัน

การวัดความสามารถในการบริหารสินทรัพย์

เมื่อเริ่มก่อตั้งบริษัท เราใช้เงินที่ได้มาจากเงินลงทุนหรือเงินที่กู้ยืมมาเพื่อซื้อสินทรัพย์ต่างๆ ได้แก่ ที่ดิน อาคาร เครื่องจักร และอุปกรณ์สำนักงาน ฯลฯ และในระหว่างการผลิตเราจะได้สร้างสินทรัพย์หมุนเวียน ซึ่งอยู่ในรูปของสินค้าคงคลัง ลูกหนี้การค้า ฯลฯ ความแตกต่างระหว่างสินทรัพย์固定และสินทรัพย์หมุนเวียน ก็คือสินทรัพย์หมุนเวียนนั้นสามารถเปลี่ยนสภาพเป็นเงินสดได้ในระยะเวลาอันสั้น ส่วนสินทรัพย์固定ก็คือสินทรัพย์ที่จะไม่สามารถเปลี่ยนสภาพเป็นเงินสดภายในปี จริงอยู่ เราอาจจะนำที่ดินมาขายเมื่อไรก็ได้ซึ่งใช้เวลาไม่ถึงปี แต่ในทางปฏิบัติเราต้องว่าที่ดินนั้นใช้ในการตั้งโรงงานเพื่อทำการผลิตซึ่งจะไม่สามารถขายได้ภายในระยะเวลา 1 ปี นอกจากจะขายเมื่อกิจการย้ายโรงงานใหม่หรือใกล้จะเลิกกิจการ ที่นี้เราควรจะกลับมาดูว่าเงินที่ลงทุนในสินทรัพย์นั้นสามารถก่อให้เกิดรายได้

และสร้างผลตอบแทนคืนแก่ผู้ลงทุนมากน้อยแค่ไหน การบริหารสินทรัพย์ที่ดีย่อมสร้างผลตอบแทนสูง แต่หากใช้สินทรัพย์ไม่คุ้มค่า ย่อมทำให้ผลตอบแทนต่ำ อาจทำให้ขาดทุนและเสียโอกาสที่จะได้ผลกำไรเพิ่มขึ้น

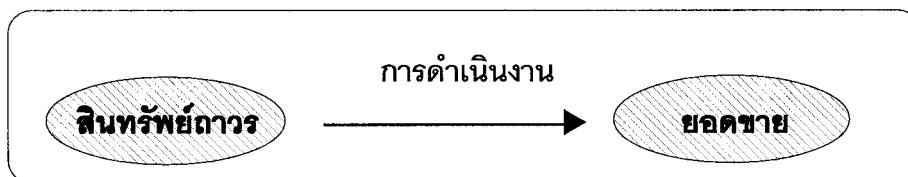
อัตราส่วนที่แสดงถึงประสิทธิภาพในการใช้สินทรัพย์ ได้แก่ อัตราการหมุนเวียนของลูกหนี้ (Account receivable turnover) นอกจากจะใช้ประเมินสภาพคล่องของกิจการแล้ว ยังสามารถใช้ในการประเมินประสิทธิภาพในการใช้สินทรัพย์ได้ก็ตามคือ หากกิจกรรมมีการขายเชื่อด้วยจำนวนรอบยิ่งสูงเท่าใด ก็ยิ่งมีโอกาสเสริกเก็บเงินจากลูกหนี้ได้เร็วซึ่งจะช่วยให้ระยะเวลาการเก็บหนี้โดยเฉลี่ยเร็วขึ้นด้วย อันเป็นการแสดงถึงการบริหารลูกหนี้ที่มีประสิทธิภาพ เพื่อป้องกันปัญหาหนี้สูญให้น้อยที่สุด

$$\begin{array}{lcl} \text{ดังนั้น อัตราการหมุนเวียนลูกหนี้การค้า} & = & \text{ยอดขาย/ลูกหนี้} \\ \text{และ ระยะเวลาที่เก็บเงินได้} & = & 365 \text{ วัน (ใน 1 ปี)}/\text{อัตรา} \\ & & \text{การหมุนเวียนลูกหนี้การค้า} \end{array}$$

นอกจากนี้ยังควรพิจารณาถึงประสิทธิภาพของสินค้าด้วย โดยใช้ อัตราการหมุนเวียนของสินค้าคงเหลือ (Inventory turnover) ซึ่งจะช่วยให้ทราบว่ากิจกรรมมีการเก็บหรือมีการใช้สินค้ากี่รอบในงวดบัญชี หากมีจำนวนรอบสูง แสดงถึงการที่สินค้าสามารถหมุนเวียนได้คล่อง หรือมีการบริหารสินค้าคงเหลือได้ดี ไม่เก็บรักษาสินค้าไว้นานหรือมากเกินไป ทั้งนี้ควรวิเคราะห์เปรียบเทียบอัตราการหมุนเวียนของปีที่ผ่านมาด้วยเพื่อให้ทราบว่ามีการบริหารสินค้าที่ดีขึ้นหรือย่ลง

$$\begin{array}{lcl} \text{ดังนั้นอัตราการหมุนเวียนของสินค้าคงเหลือ} & = & \text{ต้นทุนสินค้าที่ขาย/} \\ & & \text{สินค้าคงเหลือ} \\ \text{และ ระยะเวลาที่เก็บสินค้าคงเหลือ} & = & 365 \text{ วัน}/\text{อัตราการ} \\ & & \text{หมุนเวียนสินค้าคงเหลือ} \end{array}$$

ในบางกรณีของกิจการที่ทำการผลิตสินค้าโดยใช้การลงทุนในสินทรัพย์固定资产 เช่น เครื่องจักรต่างๆ ในมูลค่าสูงเนื่องจากสินทรัพย์เหล่านี้ลงทุนด้วยเงินที่ต้องจัดหากมาด้วยต้นทุนทางการเงินทั้งสิ้น ดังนั้นควรพิจารณาโดยใช้ อัตราการหมุนเวียนของสินทรัพย์固定资产 (Fixed assets turnover) การวิเคราะห์การใช้ประโยชน์จากสินทรัพย์固定资产ให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดจึงเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อให้ทราบว่ากิจการได้มีการลงทุนเพื่อสร้างรายได้อよ่งเหมาะสมหรือไม่

ภาพที่ 1 : แสดงการลงทุนในสินทรัพย์固定资产เพื่อก่อให้เกิดยอดขาย
ที่มา : (ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณุภา ฐานนิมิตรกุล, พศ.2548 หน้า 92)

ดังนั้น อัตราการหมุนเวียนของสินทรัพย์ถาวร = ยอดขาย/สินทรัพย์ถาวร
หากกิจการมีค่าอัตราการหมุนเวียนของสินทรัพย์ถาวรสูง แสดงว่ากิจการมีการใช้สินทรัพย์อย่างมีประสิทธิภาพมาก

หรืออาจจะประเมินจากสินทรัพย์ทั้งหมดโดยใช้ อัตราการหมุนเวียนของสินทรัพย์ทั้งหมด (Total assets turnover) การวิเคราะห์อัตราส่วนนี้ก็เพื่อพิจารณาว่ากิจการสามารถสร้างรายได้คุ้มค่ากับเงินลงทุนในสินทรัพย์ทั้งหมดเพียงใด หากคำนวณอัตราส่วนนี้ได้ค่าออกมากสูงแสดงว่ากิจการสามารถใช้สินทรัพย์ทั้งหมดได้อย่างคุ้มค่า ซึ่งเป็นการพิจารณาในภาพรวมแม้ว่าในความเป็นจริงสินทรัพย์บางรายการอาจไม่ได้ใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ ทำให้คำนวณอัตราส่วนได้ค่าออกมาต่ำ ก็เป็นสัญญาณว่ามีการใช้สินทรัพย์บางรายการไม่คุ้มค่า อาจมีสินทรัพย์นั้น ๆ มากเกินความจำเป็นหรืออาจเป็น เพราะกิจการขายสินค้านั้นได้ต่ำเกินไป

ดังนั้น อัตราการหมุนเวียนของสินทรัพย์รวม = ยอดขาย/สินทรัพย์รวม

การวัดความสามารถในการบริหารหนี้สิน

ธุรกิจส่วนใหญ่จัดหาสินทรัพย์ต่าง ๆ มาลงทุนในกิจการนั้น ได้มาจาก 2 ส่วน คือ ส่วนเงินทุนของกิจการเอง และส่วนของเจ้าหนี้ ซึ่งกิจการถูกยืมเงินมาใช้ในการดำเนินงาน เมื่อหนี้นั้นถึงกำหนดต้องจ่ายคืนหนี้พร้อมดอกเบี้ยจ่าย

การมีหนี้มากอาจจะมีข้อดี ในแง่ที่เราใช้ส่วนเงินทุนน้อย ถ้าอัตราดอกเบี้ยที่กิจการกู้ยืมมาต่ำกว่าผลตอบแทนจากการลงทุน ก็จะทำให้ผลตอบแทนต่อทุก ๆ บาทของเงินลงทุนมีค่าสูงขึ้น แต่ข้อเสียก็มีคือ กิจการจะมีความตึงตัวในเรื่องการหาเงินมาจ่ายดอกเบี้ยและจ่ายคืนเงินต้น กิจการที่กู้ยืมเงินมาก ๆ ก็จะมีความเสี่ยงมากเนื่องจากอาจหมดเงินไม่ทันโดยเฉพาะถ้ากู้ยืมระยะสั้นมากกว่ากู้ยืมในระยะยาว

การวัดความสามารถในการบริหารหนี้สินนั้น เป็นการวัดความสามารถในการใช้คืนหนี้สิน ตลอดจนการวัดความเสี่ยงของกิจการที่อาจจะเกิดขึ้น เนื่องจากการมีหนี้สินมากเกินไป ซึ่งมีตัววัดดังนี้

อัตราส่วนหนี้สินต่อสินทรัพย์รวม (Debt to total assets) แสดงถึงสัดส่วนการลงทุนในสินทรัพย์ทั้งหมดว่า กิจการใช้เงินจากส่วนของหนี้สินคิดเป็นร้อยละเท่าใดของสินทรัพย์รวม กิจการที่มีส่วนของหนี้สินต่อสินทรัพย์สูง แสดงว่ามีการใช้เงินทุนจากหนี้สินรวมสูง ย่อมมีความเสี่ยงในการชำระหนี้สูง หรืออาจพิจารณาในอีกแห่งหนึ่งว่ากิจการมีสินทรัพย์ทั้งหมดที่จะสามารถนำไปจ่ายชำระหนี้ได้เพียงใดทั้งนี้เจ้าหนี้และผู้ลงทุนย่อมพอยใจมากกว่าหากเห็นอัตราส่วนหนี้สินต่อสินทรัพย์รวมต่ำ เพราะแสดงว่ากิจการใช้เงินทุนจากส่วนเงินทุนมากกว่าการกู้ยืม

ดังนั้น อัตราส่วนหนี้สินต่อสินทรัพย์รวม = หนี้สินรวม/สินทรัพย์รวม

อัตราส่วนหนี้สินรวมต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (Debt to equity) เป็นการวัดส่วนของหนี้สินอีกแบบหนึ่งโดยการวัดเทียบกับส่วนของผู้ถือหุ้นแสดงให้เห็นว่าหนี้สินของบริษัทมีอยู่เท่าใด เมื่อเทียบกับส่วนของทุน หากอัตรา率มีค่าสูงมาก ๆ แสดงว่ากิจการมีหนี้สินมากเมื่อเทียบกับทุน จึงอาจจะมีความเสี่ยงค่อนข้างมาก และเมื่อพิจารณาทางผู้ให้กู้หรือสถาบันทางการเงินจะกำหนดไว้ว่าจะไม่ให้กู้ยืมแก่กิจการที่มี debt to equity มากกว่า 2 เพราะกิจการมีความเสี่ยงสูงในการจ่ายชำระดอกเบี้ยและจ่ายคืนเงินต้น

แต่อย่างไรก็ตามการใช้เงินทุนจากหนี้สินก็สามารถเพิ่มกำไรหรือช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายได้ เพราะหนี้สินมีต้นทุนถูกกว่าต้นทุนจากส่วนทุน และช่วยประหยัดภาษีจากส่วนของดอกเบี้ยจ่ายดังนั้นการเพิ่มหนี้สินย่อมมีส่วนที่จะช่วยเพิ่มความมั่งคั่งแก่ผู้ถือหุ้นลดลงซึ่งเป็นศักยภาพในการแข่งขันได้

$$\text{ดังนั้น อัตราส่วนหนี้สินรวมต่อส่วนของผู้ถือหุ้น} = \frac{\text{หนี้สินรวม}}{\text{ส่วนของผู้ถือหุ้น}}$$

อัตราส่วนแสดงความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (Time interest earned) เป็นการวัดความสามารถในการสร้างผลกำไรจากการดำเนินงานว่าเพียงพอสำหรับการจ่ายชำระดอกเบี้ยจ่ายซึ่งเป็นต้นทุนจากการก่อหนี้หรือไม่ ถ้าอัตราส่วนสูงความเสี่ยงที่เจ้าหนี้จะได้รับชำระดอกเบี้ยและเงินต้นยังต่ำรวมทั้งบ่งบอกถึงความมั่นคงของกิจการ เพราะกิจการต้องจ่ายค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ในการดำเนินงานรวมทั้งเงินเดือน พนักงานก่อนที่จะมีกำไรเหลือมาชำระดอกเบี้ยได้ และหากกิจการมีอัตราส่วนกำไรต่อดอกเบี้ยจ่ายสูงโอกาสที่ผู้ลงทุนจะได้รับเงินปันผลย่อมสูงขึ้นเช่นเดียวกัน ตามปกติอัตราส่วนนี้ควรจะมีค่ามากกว่า หรือมีตั้งแต่ 2 เท่าขึ้นไป เพราะว่าถ้ามีค่าเท่ากับ 1 หมายความว่ากำไรที่ได้เบ่งต้นเพียงพอจ่ายแค่ดอกเบี้ยจ่ายเท่านั้น หลังจากหักดอกเบี้ยจ่ายแล้วกิจการก็ไม่มีกำไรเหลืออยู่เลย

$$\text{อัตราส่วนแสดงความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย} = \frac{\text{กำไรก่อนดอกเบี้ยและภาษี}}{\text{ดอกเบี้ยจ่าย}}$$

สรุปได้ว่าตัววัดความสามารถในการบริหารหนี้สินนี้ เป็นตัวเลขที่จะแสดงให้เห็นว่า กิจการจะสามารถจัดการกับหนี้สินของตนเองได้มากน้อยเพียงใด อย่างไรก็ตาม การที่กิจการมีหนี้สินมากนั้น ไม่ใช่เป็นสิ่งเลวร้ายเสมอไป ถ้าทราบได้ที่กิจการยังมีความสามารถในการจ่ายชำระหนี้คืนเงินต้นและดอกเบี้ยจ่ายได้โดยไม่มีความตึงเครียดมากและมีเงินเหลือหรือมีสภาพคล่องเพียงพอที่จะมีเงินทุนหมุนเวียนภายในกิจการได้โดยไม่ฝิดเคือง

การวัดความสามารถในการบริหารสภาพคล่อง

สภาพคล่อง(Liquidity) หมายถึง ความสามารถในการเปลี่ยนสินทรัพย์หมุนเวียนให้กลายเป็นเงินสดในจำนวนที่เพียงพอและทันเวลาสำหรับชำระหนี้สินระยะสั้นเพื่อป้องกันความเสี่ยงจากเงินสดขาดมือหรือมาใช้หมุนเวียนในกิจกรรมขนาดสภาพคล่องจะทำให้กิจกรรมเกิดปัญหานานัปการในการดำเนินงาน อาจถูกฟ้องร้องจากเจ้าหนี้ในกรณีไม่มีความสามารถในการจ่ายชำระหนี้หรืออาจถึงขั้นล้มละลายได้

อัตราส่วนที่ใช้วัดสภาพคล่องหรือความสามารถในการชำระหนี้สินระยะสั้น มี 2 ประเภทคือ

ประเภทแรกคือ อัตราส่วนเงินทุนหมุนเวียน (Current Ratio) แสดงถึงสินทรัพย์หมุนเวียนมีเป็นกี่เท่าของหนี้สินหมุนเวียนที่มีอยู่ สินทรัพย์หมุนเวียน เป็นเงินลงทุนที่สามารถเปลี่ยนกลับเป็นเงินสดได้ภายในระยะเวลา 1 ปี ในขณะที่หนี้สินหมุนเวียนเป็นภาระผูกพันระยะสั้น ที่ต้องจ่ายคืนภายในระยะเวลา 1 ปี เช่น กันอัตราส่วนนี้จึงใช้ในการวัดสภาพคล่องของธุรกิจ

ยิ่งอัตราส่วนเงินทุนหมุนเวียนสูง แสดงว่า กิจการยิ่งมีสภาพคล่องสูง เจ้าหนี้ย่อมมั่นใจได้ว่า กิจการจะสามารถชำระหนี้ที่จะถึงกำหนดได้ ค่า Current ratio ที่มีมากกว่า 1 เท่าแสดงว่า กิจการมีสินทรัพย์หมุนเวียนเหลือมากกว่าหนี้สินหมุนเวียน

รายการเงินหมุนเวียน		รายการเงินหมุนเวียน	
รายการ	จำนวนเงินบาท	รายการ	จำนวนเงินบาท
บริษัท เพียงฟ้า จำกัด	2,844,000 = 3.73 เท่า		
งบดุล	762,000		
ณ 31 ธันวาคม 2549			
		หน่วย : พัน บาท	
สินทรัพย์		หนี้สินและส่วนของผู้ถือหุ้น	
สินทรัพย์หมุนเวียน		หนี้สินหมุนเวียน	
เงินสด	252.0	เจ้าหนี้การค่า	462.0
หลักทรัพย์ เนื่องความต้องการของ ผู้ถือ	62.4	ตัวแทนจ่าย	120.0
สุทธิหนี้การค่า	1,020.0	หนี้สินที่ครบกำหนดในปี	60.0
สินค้าคงเหลือ	1,509.6	ค่าใช้จ่ายค้างจ่าย	120.0
สินเพื่อขายและรับร่วม	2,844.0	หนี้สินหมุนเวียนรวม	762.0
สินทรัพย์อื่นๆ		หนี้สินระยะยาว	
สินทรัพย์อื่นๆอุดหนี้	2,796.0	ส่วนของผู้ถือหุ้น	360.0
สินทรัพย์รวม	5,640.0	หนี้สินและส่วนของผู้ถือ	4,518.0
		หุ้น	5,640.0
เงินหมุนเวียนคงเหลือ			

ภาพที่ 2 งบดุล : แสดงให้เห็นการคำนวณหาอัตราเงินทุนหมุนเวียน

(Current ratio)

ที่มา : (จิพร สเมธิประสิทธิ์, การวิเคราะห์ทางการเงิน)

จากตัวอย่างงบดุล บริษัทเพียงฟ้า จำกัด ค่าที่คำนวณได้ข้างปี 2549 แสดงว่าทุก ๆ 1 บาท ของหนี้สินหมุนเวียน มีสินทรัพย์หมุนเวียนอยู่ 3.73 บาทที่จะสามารถเปลี่ยนเป็นเงินสด เพื่อใช้ในการชำระหนี้สินหมุนเวียนนั้น หรือบอกได้ว่า สินทรัพย์หมุนเวียนมีจำนวน 3.73 เท่าของหนี้สินหมุนเวียนที่มีอยู่

ประเภทสุดท้ายคือ อัตราส่วนเงินทุนหมุนเร็ว (Quick ratio หรือ Acid-test ratio) เนื่องจากส่วนของสินค้าคงเหลือ จัดได้ว่าเป็นสินทรัพย์หมุนเวียนที่มีสภาพคล่องต่ำที่สุด เมื่อเทียบกับสินทรัพย์หมุนเวียนอื่น ๆ เนื่องจากต้องใช้เวลานานกว่าในการเปลี่ยนเป็นเงินสดและมูลค่าที่มีอยู่ในบัญชีอาจมีค่าต่ำไปจากมูลค่าตลาดที่จะขายสินค้านั้นอันเนื่องจากสินค้านั้นเสื่อมสภาพหรือล้าสมัยในการวัดสภาพคล่อง จึงนิยมหักเอาส่วนของสินค้าคงเหลือออกจากสินทรัพย์หมุนเวียนก่อน

$$\text{ดังนั้น อัตราส่วนเงินทุนหมุนเร็ว} = \frac{\text{สินทรัพย์หมุนเวียน} - \text{สินค้าคงเหลือ}}{\text{สินหมุนเวียน}}$$

เนื่องจาก Quick ratio เป็นการวัดสภาพคล่องที่ค่อนข้างเข้มงวด ดังนั้น Quick ratio จะมีค่าน้อยกว่า Current ratio เนื่องจาก Quick ratio ไม่นับเอาส่วนของสินค้าคงเหลือเข้าไปในสินทรัพย์ที่มีสภาพคล่องด้วย กิจการที่มีค่าน้ำสูง ก็แสดงว่า มีสภาพคล่องสูง

บริษัท เพียงฟ้า จำกัด		ประจำเดือนธันวาคม 2549		หน่วย : พันบาท
รายการ	จำนวน	รายการ	จำนวน	
สินทรัพย์		หนี้สินและส่วนของผู้ถือหุ้น		
สินทรัพย์หมุนเวียน		หนี้สินหมุนเวียน		
เงินสด	252.0	เจ้าหนี้การค้า	462.0	
ห้องน้ำพยาบาลความต้องการของลูกค้า	62.4	ตัวเงินเจ้ามาย	120.0	
อุปกรณ์การค้า	1,020.0	หนี้อันที่ครบกำหนดในปัจจุบัน	60.0	
สินค้าคงเหลือ	1,509.6	ค่าใช้จ่ายค้างจ่าย	120.0	
สินทรัพย์หมุนเวียนรวม	2,844.0	หนี้สินหมุนเวียนรวม	762.0	
สินทรัพย์คงเหลือ	2,796.0	หนี้สินระยะยาว	360.0	
สินทรัพย์รวม	5,640.0	ส่วนของผู้ถือหุ้น	4,518.0	
		หนี้สินและส่วนของผู้ถือหุ้น	5,640.0	

ภาพที่ 3 งบดุล : แสดงให้การคำนวณหาอัตราเงินทุนหมุนเร็ว (Quick ratio)
ที่มา : (จิพร สุเมธิประสิทธิ์, การวิเคราะห์ทางการเงิน)

จากตัวอย่างในงบดุลแสดงว่าบริษัทเพียงฝ่ายเดียวค่าที่คำนวนได้ของปี 2549 แสดงว่าทุก ๆ 1 บาท ของหนี้สินหมุนเวียน บริษัทฯ มีสินทรัพย์หมุนเวียนที่มีสภาพคล่องสูงถึง 1.75 บาท สามารถเปลี่ยนเป็นเงินสดได้เร็วเพียงพอที่จะจ่ายหนี้สินหมุนเวียน

การวัดความสามารถในการทำกำไร

เป้าหมายหลักในการดำเนินธุรกิจคือการสร้างผลกำไร โดยเงินที่ได้จากการดำเนินงานไม่อาจบอกได้ว่ามีการบริหารที่มีประสิทธิภาพเพียงใด เพราะธุรกิจที่มีขนาดใหญ่รวมทั้งมีสินทรัพย์สูง และมียอดขายสูง ย่อมไม่สามารถนำผลกำไรไปเปรียบเทียบกับธุรกิจที่มีขนาดเล็กกว่า ดังนั้นการประเมินความสามารถในการทำกำไรซึ่งสามารถวิเคราะห์ได้ดังนี้

อัตรากำไรสุทธิ(Net profit margin) เป็นสัดส่วนของยอดขายที่เหลืออยู่ สุทธิหลังจากหักต้นทุนสินค้าที่ขาย ค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน ดอกเบี้ยจ่าย ตลอดจนภาษีเงินได้ โดยส่วนที่เหลือสุทธินี้จะเป็นส่วนที่ผู้เป็นเจ้าของได้รับจากเงินที่นำมารองทุนนั้นเอง

$$\text{ดังนั้น อัตรากำไรสุทธิ} = \frac{\text{กำไรสุทธิ}}{\text{ยอดขาย}}$$

ถ้าอัตรากำไรสุทธิสูงแสดงว่ากิจการมีความสามารถในการทำกำไรต่อหน่วยได้มาก ทั้งนี้ก็ขึ้นกับชนิดของธุรกิจด้วย ธุรกิจที่มีการลงทุนในการพัฒนาผลิตภัณฑ์สูงก็จะมีอัตรากำไรสุทธิที่สูงเนื่องจากเป็นสินค้าที่สร้างความแตกต่างจากคู่แข่งมีโอกาสในการกำหนดราคาสินค้าให้สูงได้ในทางตรงข้ามธุรกิจประเภทค้าปลีกจะต้องอาศัยความเร็วในการหมุนเวียนสินค้า จะมีอัตรากำไรสุทธิต่ำ แต่ก็สามารถทำกำไรได้มากเนื่องจากปริมาณการขายและการหมุนเวียนของสินค้ามีมาก

การประเมินประสิทธิภาพในการทำกำไรอาจพิจารณาถึงความคุ้มค่าของการลงทุนโดยพิจารณาจากอัตราผลตอบแทนจากการลงทุน(Return on Investment : ROI) ซึ่งสามารถประเมินได้ 2 ลักษณะ คือเปรียบเทียบกับสินทรัพย์ที่มีไว้ดำเนินงานกับเปรียบเทียบกับที่มาของเงินทุนดังนี้

อัตราผลตอบแทนจากสินทรัพย์ (Return on Assets : ROA) เป็นการวัดว่าสินทรัพย์รวมของกิจการก่อให้เกิดกำไรได้มากน้อยแค่ไหน บางครั้งแม้ว่าอัตราการหมุนเวียนของสินทรัพย์จะสูงคือใช้สินทรัพย์ก่อให้เกิดยอดขายได้ดี แต่ถ้าไม่ควบคุมค่าใช้จ่ายให้ดีแล้วกำไรที่จะได้จากการใช้สินทรัพย์นี้ก็จะน้อยไปด้วยตระกันข้าม ถ้าอัตรากำไรสูงขึ้น แต่อัตราการหมุนเวียนของสินทรัพย์ต่ำ จะทำให้อัตราผลตอบแทนจากสินทรัพย์ต่ำซึ่งกิจการที่มีลักษณะเช่นนี้ก็เป็นธุรกิจที่ต้องลงทุนในสินทรัพย์ถาวรสูงแต่มีผลกำไรต่ำ เช่นธุรกิจการสื่อสารเป็นต้น

$$\text{ดังนั้น อัตราผลตอบแทนจากสินทรัพย์} = \frac{\text{กำไรสุทธิ} \times 100}{\text{สินทรัพย์รวม}}$$

ข้อเสียของการใช้ ROA ก็คือ ค่า ROA นั้นขึ้นอยู่กับสัดส่วนของหนี้สิน กล่าวคือ ถ้าสินทรัพย์ส่วนใหญ่ของกิจการเกิดขึ้นจากการกู้ยืม กิจการก็ต้องจ่ายดอกเบี้ยมาก ซึ่งทำให้กำไรสุทธิลดลง และทำให้ ROA ลดลงด้วย

อัตราผลตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้น (Return on Equity : ROE) เป็นการวัดว่าเงินลงทุนที่ผู้ถือหุ้นลงไปสามารถนำไปสร้างกำไรให้กับกิจการเท่าใด ถ้า ROE สูง ก็จะสะท้อนว่า กิจการได้ใช้เงินทุนของผู้ถือหุ้นอย่างคุ้มค่า ผู้ถือหุ้นก็จะพอใจ เพราะเมื่อโอกาสจะได้รับเงินปันผลตอบแทนกลับมาหาก โดยปกติระดับ ROE จะสูง หรือต่ำจะเป็นไปในทิศทางเดียวกับ ROA

$$\text{ดังนั้น อัตราผลตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้น} = \frac{\text{กำไรสุทธิ} \times 100}{\text{ส่วนของผู้ถือหุ้น}}$$

อย่างไรก็ได้ ROE ก็มีข้อเสีย ในแห่งที่ว่าค่า ROE ขึ้นอยู่กับโครงสร้างของหนี้สิน กล่าวคือ ถ้ากิจการมีสัดส่วนของหนี้สินมาก ROE จะมีค่าสูงขึ้น เนื่องจากการใช้หนี้สินมาก ทำให้ลงทุนน้อย จะทำให้กำไรต่อหน่วยของเงินลงทุนมาก ซึ่งจะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อดอกเบี้ยจ่ายมีค่าน้อยกว่าอัตราผลตอบแทนจากการลงทุน

ดังนั้นพอจะสรุปได้ว่า ทราบได้ที่ ROA มีค่าสูงกว่าอัตราดอกเบี้ย ทราบนั้น ROE ก็ยังสูงกว่า ROA การหาค่าต่าง ๆ เหล่านี้ออกมาก็เพื่อตรวจสอบว่าการที่ ROE สูงนั้น สูงมาจาก ROA ซึ่งเป็นการใช้สินทรัพย์อย่างมีประสิทธิภาพหรือว่าเกิดจากการใช้ข้อได้เปรียบจากการก่อหนี้ในสภาวะที่อัตราดอกเบี้ยอยู่ในระดับต่ำ

บรรณานุกรม

อินเทอร์เน็ต

แหล่งความรู้นักลงทุน. ในเว็บไซต์ บริษัทหลักทรัพย์ เอเชียพลัส จำกัด(มหาชน).

[Online]. Available

http://inv2.asiaplus.co.th/abn/web/thai/pdf_investor/thai/finance.pdf

รายงานวิเคราะห์งบการเงิน...บอกอะไรบ้าง. [Online]. Available

[\(2550, พฤศจิกายน 28\)](http://dusithost.dusit.ac.th/~rattana_won/data/FASA/FASA5.htm)

มหาวิเคราะห์งบการเงินอย่างง่ายกันดีกว่า. [Online]. Available

[\(2550, พฤศจิกายน 28\)](http://dusithost.dusit.ac.th/~rattana_won/data/FASA/FASA7.htm)

วัฒนธรรมของโลกวัฒน์

จตุรภัท จันทร์พิทย์*

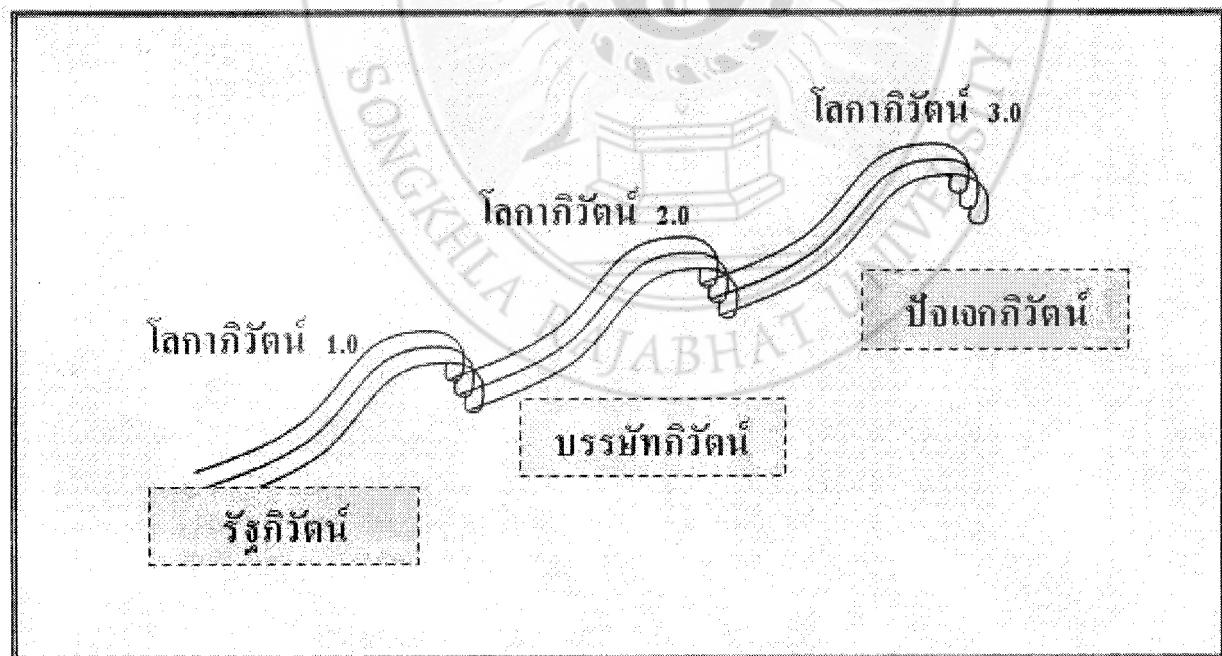
เมื่อพูดถึงคำว่า **โลกาศรี** เชื่อว่าทุกคนย่อมมีความประณานาที่จะเห็นความเปลี่ยนแปลงของโลกให้มีเสริมใหญ่ๆ ด้านที่เห็นเป็นรูปธรรมอย่างเด่นชัดในปัจจุบัน คือ โลกาศรีทางการค้า ซึ่งนานาประเทศต่างมีการขับเคลื่อนให้เกิดความมีเสริมอย่างต่อเนื่อง และพยายามเปิดพร้อมแ денของประเทศของตนออกโดยส่งเสริมให้มีการเคลื่อนไหหลังของสินค้า บริการ ตลอดจนทรัพยากรในการผลิตได้อย่างเสรีดังเห็นได้จากความร่วมมือระหว่างกันในรูปแบบของพหุภาคี อันเกิดจากการรวมกลุ่มประเทศตามเขตเศรษฐกิจในภูมิภาคต่างๆ ต่อมามาจึงได้พัฒนาความร่วมมือในระดับทวิภาคีในรูปของเขตการค้าเสรีหรือ FTA (Free Trade Area) ซึ่งกำลังเป็นประเด็นร้อนแรงอยู่ในขณะนี้ การร่วมมือทางการค้าระหว่างประเทศนั้นบันทึกว่าเป็นสิ่งที่ไม่อาจปฏิเสธและไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ และเป็นปัจจัยผลักดันให้เกิดการมุ่งประสานประเทศต่างๆ เพื่อก้าวไปสู่หนึ่งโลกหนึ่งระบบการค้าซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นกระบวนการขับเคลื่อนแห่งกระแสโลกาภิวัตน์ นั่นเอง (สุวิทย์ เมธินทรีย์, 2549)

คำว่า **โลกาภิวัตน์** (globalization) นั้นได้มีการกล่าวถึงกันเป็นอย่างมาก ในปัจจุบัน และมีนักคิดหลายท่านด้วยกันที่ได้ให้ความหมายเอาไว้ อาทิ Hill, Charles W.L. (อังกฤษในรัตนฯ สายคณิต และพุทธกาล รัชธรรม, 2549) กล่าวว่า “โลกาภิวัตน์เป็นแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจโลกไปในทางประสานกันเป็นหนึ่งเดียวและมีการพัฒนาที่กว้างขึ้นโดยที่แนวโน้มเป็นไปในลักษณะลดการยึดความเป็นชาติ (denationalization) ซึ่งทำให้ขาดแคลนของความเป็นชาติ มีความหมายน้อยลงในแง่ของการทำธุรกิจเมื่อเป็นเช่นนั้น โลกาภิวัตน์จึงผลักดันให้สินค้าและบริการ เงินทุน และมนุษย์ สามารถเคลื่อนย้ายข้ามเขตแดนของประเทศได้อย่างเสรีมากขึ้น”

ในทัศนะของ Griffin, R.W. และ Pustay, M.W. ได้จำกัดความหมายของคำว่า **โลกาภิวัตน์**ไว้คือ “การประสานเป็นหนึ่งเดียวกันอย่างไม่ลดละทางการตลาดของชาติต่างๆ และเทคโนโลยี ในทิศทางที่ทำให้บุคคล บริษัท และประเทศชาติต่างๆ สามารถติดต่อไปทั่วโลกได้ใกล้มากขึ้นรวดเร็วขึ้น ลึกมากขึ้น และมีต้นทุนถูกลงกว่าเดิมที่เคยเป็นมาในอดีต”

* อาจารย์ประจำสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์

อันที่จริงกระแสแห่งโลกาภิวัตน์นั้นมีไว้เรื่องใหม่ที่เพิ่งเกิดขึ้นในไม่กี่ปีมานี้ตั้งแต่เป็นเรื่องที่เคยเกิดมาแล้วในอดีตและยังสืบเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน ภายใต้กระบวนการผลักดันที่เปลี่ยนแปลงรูปแบบไปตามกาลเวลาเท่านั้นเอง หากได้มีโอกาสอ่านหนังสือ The World Is Flat เล่ม 1 ของ Thomas L. Friedman หนังสือเล่มนี้ได้กล่าวถึงกระบวนการเปลี่ยนแปลงของโลกาภิวัตน์ว่าสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ยุคด้วยกันคือ ในยุคโลกาภิวัตน์ 1.0 (ยุคล่าอาณา尼ค) ในยุคโลกาภิวัตน์ 2.0 (การปฏิวัติอุดสาหกรรมและการเข้ายึดครองของบรรษัทข้ามชาติ) และในยุคโลกาภิวัตน์ 3.0 (การขับเคลื่อนในระดับบุคคล) ในขณะที่ ดร. สุวิทย์ เมธินทร์ กี สนับสนุนแนวคิดดังกล่าวของ Friedman โดยมีทัศนะเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเอาไว้ในหนังสือจุดเปลี่ยนประเทศไทยเศรษฐกิจพอเพียงในกระแสโลกาภิวัตน์ เขายังว่า ระลอกคลื่นของโลกาภิวัตน์นั้นเกิดขึ้นมาแล้วด้วยกัน 3 ระลอก ในระลอกแรกเป็นเรื่องของรัฐภิวัตน์ หรือการแสวงหาอำนาจจากการล่าอาณา尼ค (globalization of nationstates) ระลอกที่สองกล่าวถึงบรรษัทภิวัตน์ (globalization of companies) และระลอกที่สามจากอิทธิพลของอินเทอร์เน็ตส่งผลให้เกิดปัจเจกภิวัตน์(globalization of people) ขึ้น พอก็จะสรุปให้เห็นระลอกคลื่นของกระแสโลกาภิวัตน์ได้ดังรูปที่ 1.1

รูปที่ 1.1 : ระลอกคลื่นแห่งการเปลี่ยนแปลงของกระแสโลกาภิวัตน์

ที่มา : ปรับปรุงจาก สุวิทย์ เมธินทร์ (2549 : 35)

โลกาภิวัตน์ในยุคแรก เริ่มต้นเมื่อปี ค.ศ. 1492 หรือกว่า 500 ปีมาแล้ว ซึ่งเป็นยุคที่นlays ฯ ประเทศในยุโรปต่างออกเดินทางสำรวจดินแดนใหม่เพื่อการแสวงหาสินค้าและเส้นทางลำเลียงเพื่อประโยชน์การค้าของตนเองที่เกิดขึ้นทำให้มีการค้นพบดินแดนใหม่ ๆ อันได้แก่ ทวีปอเมริกาทวีปօสเตรเลีย และหมู่เกาะต่าง ๆ มากมาย ประเทศมหาอำนาจทั้งโปรตุเกส สเปน ฝรั่งเศส เนเธอร์แลนด์ และอังกฤษ ต่างแกร่งแข็งแย่งกันเข้ายึดครองดินแดนต่าง ๆ เพื่อเป็นอาณา尼คุณของตน และผูกขาด การแสวงหาผลประโยชน์จากดินแดนเหล่านั้น จากการเป็นแหล่งวัตถุดินและแรงงานราคาถูก เป็นแหล่งgrade รายสินค้าสำเร็จรูปที่ทำขึ้นจากการค้นพบดินและแรงงานของประเทศมหาอำนาจที่เข้ายึดครอง จากความสำคัญดังกล่าว ประเทศมหาอำนาจทั้งหลายจึงพยายามที่จะก่อตั้งดินแดนอาณา尼คุณด้วยกำลังทหาร และกองทัพเรือ และมีความพยายามในการที่จะป้องกันการค้าในดินแดนอาณา尼คุณของตน

หากประเทศใดมีการค้าที่มั่งคั่งรุ่งเรืองของทัพของประเทศนั้น ก็จะพลอยใหญ่โต เข้มแข็ง และยังผลให้ประเทศนั้นมีความมั่นคงตามไปด้วย ในทำงกลับกันหาก กองทัพอ่อนแอหรือเสียหายจากการรบ ก็จะทำให้ประเทศนั้นเกิดความเสื่อมถอย ทางการค้า ผลตามมา ก็คือความเสื่อมถอยทางเศรษฐกิจ จนนำไปสู่ความเสื่อมไม่รวมของชาติตั้งตัว จึงจำเป็นต้องระวังรักษาผลประโยชน์ของตนไว้ให้มั่นคงด้วยการมีกำลังรบเป็นจำนวนมากพอที่จะคุ้มครองป้องกันรักษาผลประโยชน์ของตนไว้ให้ได้ การคุ้มครองป้องกันนั้นมิได้จำกัดเขตอยู่แต่เฉพาะอาณาเขตของตนแต่อย่างเดียวแต่จะต้องมีความสามารถที่จะคุ้มครองป้องกันผลประโยชน์ของตนจากแหล่งผลประโยชน์มาสู่อาณาเขตของตนได้อย่างปลอดภัย ความต้องการที่จะปกป้องคุ้มครองและสนับสนุนการค้าของประเทศต่าง ๆ จึงได้กลาย เป็นองค์ประกอบสำคัญของการค้าในยุคนี้

โดยสรุป พลังขับเคลื่อนที่ชิงนำไปสู่การประสานโลกเข้าเป็นหนึ่งเดียวกันในยุคนี้ ก็คือเสนอ yanu ภาพทางทหารที่จะเป็นตัวสะท้อนว่าประเทศต่าง ๆ นั้นมีอำนาจในทางเศรษฐกิจมากน้อยเพียงใด หากอำนาจทางทหารของรัฐแข็งแกร่งย่อมหมายถึง การมีอิทธิพลทางเศรษฐกิจเหนือประเทศอาณา尼คุณมาก และประเทศใดมีอาณา尼คุณมากก็ย่อมมีบทบาทนเวทในการค้าโลกมากเช่นกัน

โลกาภิวัตน์ในยุคที่สอง มีจุดเริ่มต้นหลังจากการปฏิวัติอุตสาหกรรมในประเทศอังกฤษ ในช่วงนี้ มีการพัฒนาเทคโนโลยีเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะการพัฒนาทางด้านการสื่อสารและโทรคมนาคม เป็นผลทำให้โลกถูกย่อขนาดลงไปอีกในขณะที่การล่าดินแดนอาณา尼คุณได้เปลี่ยนรูปแบบไปเป็นการมีอิทธิพลทางเศรษฐกิจเหนือประเทศอื่น ๆ ในรูปแบบของความพยายามที่จะประสานเป็นหนึ่งเดียว และได้พัฒนาจนกระทั่งกล่าวเป็นความร่วมมือในรูปแบบของเขตการค้าเสรีข้ามระดับ ของโลกาภิวัตน์ในยุคนี้ จึงเป็นผลพวงจากนโยบายทางเศรษฐกิจต่าง ๆ และจากการดำเนินธุรกิจระหว่างประเทศในรูปแบบของบรรษัทข้ามชาติ

เมื่อพิจารณาความหมายของบรรษัทข้ามชาติ (multinational corporations) ก็สามารถที่จะให้คำนิยามได้ว่าบรรษัทข้ามชาติเป็นการดำเนินธุรกิจที่ครอบคลุม การดำเนินงานมากกว่าในหนึ่งประเทศโดยที่บรรษัทข้ามชาตินั้นจะดำเนินผ่านการลงทุนทางตรงความสำคัญของบรรษัทข้ามชาติอยู่ต่างที่ขนาดของมูลค่าการลงทุนคาดการณ์กันว่ามูลค่าการลงทุนของบรรษัทข้ามชาตินั้นมีมูลค่าประมาณ 3 ล้านล้านเหรียญดอลลาร์สหรัฐ มีจำนวนกว่า 65,000 บริษัท และมีสาขาริชัพภายใต้การควบคุมของบรรษัทข้ามชาติประมาณ 85,000 แห่งทั่วโลก (วัลย์ลดา วิวัฒน์ พนชาติ, 2549) ยกตัวอย่างบรรษัทข้ามชาติที่เราที่รู้จักกันดี เช่น เทสโก้ – โลตัส คาร์ฟูร์ เม็คโคร์ ยูโนแคร์ หรือแม้กระทั่งบรรษัทข้ามชาติของไทย อย่างเช่น เครือเจริญโภคภัณฑ์ (C.P.) เป็นต้น การที่บรรษัทข้ามชาติต่าง ๆ ได้มีความพยายามแข่งขันกันเป็นอย่างยิ่งในการค้าระดับโลกนี้เองที่ได้ผลักดันให้เกิดโลกาภิวัตน์ ทางการค้าระหว่างประเทศขึ้นโดยเฉพาะทางด้านการตลาดและการผลิต

โลกาภิวัตน์ทางด้านการตลาด (globalization of markets) เป็นการผสมกลมกลืนสินค้าและบริการในตลาดระดับชาติเข้าด้วยกันจนกลายเป็นสินค้าในระดับโลกระบวนการนี้เกิดจากการที่สนับนิยมของผู้บริโภคทั่วโลกคล้ายคลึงกันมาก ขึ้นสินค้าและบริการของที่เคยเป็นที่นิยมในประเทศไทยนั่นได้ขยายตลาดกว้างออกไปจนกลายเป็นความนิยมระดับโลกในที่สุด เช่น น้ำอัดลมรถยนต์ เชือผ้าโทรศัพท์ โทรศัพท์มือถือ บัตรเครดิต และที่เห็นได้ชัดเจนในปัจจุบันคงจะเป็นกระแสความนิยมในความเป็นเกาหลี (koreanism) ดังเช่นปรากฏการณ์ของละครเดจังกึม ตอนเสรีทของเรน เครื่องใช้ไฟฟ้าและโทรศัพท์มือถือที่ห้อซัมซุง (samsung) หรือ ห้อแอลจี (LG) ซึ่งเดิมที่เคยนิยมบริโภคกันเฉพาะภายในประเทศไทยและได้รับการสนับสนุนเป็นอย่างดีจากรัฐบาลของประเทศไทยในการผลักดันให้สินค้าของเกาหลี วัฒนธรรมเกาหลี และสนับนิยมแบบเกาหลีได้กลยุทธ์เป็นกระแสความนิยมที่แผ่ออกไปอย่างกว้างขวางในเอเชีย ในอเมริกา และเป้าหมายต่อไปคือก้าวไปสู่การเป็นสินค้าในระดับโลก

รูปที่ 1.2 : แสดงตัวอย่างสินค้าและบริการที่พัฒนาไปเป็นสินค้าในตลาดระดับโลก

โลกาภิวัตน์ทางด้านการผลิต (globalization of production) นั้นเกี่ยวข้องกับการกระจายฐานการผลิตสินค้าไปยังประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก เช่น บริษัทトイโยต้า ของญี่ปุ่นที่ได้กระจายฐานการผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ไปยังประเทศต่าง ๆ ในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และส่งส่วนประกอบกลับมาผลิตในประเทศไทย เพื่อจัดจำหน่ายในภูมิภาคนี้และภูมิภาคใกล้เคียง หรืออย่างเช่น บริษัท Apple ได้มีการนำซอฟแวร์จากหลาย ๆ บริษัทมาประกอบกันเป็นเครื่องเล่น Ipod โดยในส่วนของชาร์ติดสก์น์ได้มอบให้บริษัทトイซีบ้าเป็นผู้ผลิตใช้ Flash Memory จากบริษัทชาร์ป และแม้กระทั่งในขั้นตอนการประกอบหาง Apple ก็ยังให้บริษัท Inventec ของจีนเป็นผู้ดำเนินการซึ่งผลจากการกระทำเหล่านี้ทำให้ต้นทุนในการพัฒนาสินค้าตลอดจนต้นทุนในการผลิตสินค้าลดลง และนอกจากนี้ก็ยังสามารถที่จะพัฒนาให้เกิดนวัตกรรมใหม่ ๆ ได้อย่างไม่ยากเลย

พลังผลักดันที่นำไปสู่กระแสโลกาภิวัตน์ในยุคของบรรษัทข้ามชาตินั้นพอที่จะสรุปได้ดังนี้

1) พลังขับเคลื่อนทางการตลาด เป็นการขยายตลาดออกไปกว้างไกลทั่วโลก หากผู้บริโภค มีรสนิยมคล้ายคลึงกัน การตลาดจะยิ่งส่งผลให้มีแรงขับเคลื่อนของโลกาภิวัตน์ได้ง่ายขึ้น อาจเกิดได้จากการสนับสนุนการแสวงหาลูกค้าจากภายนอกประเทศ การร่วมมือการค้าในเขตเศรษฐกิจ การสร้างตราสินค้าให้เป็นสากล และการผลักดันด้วยการโฆษณา

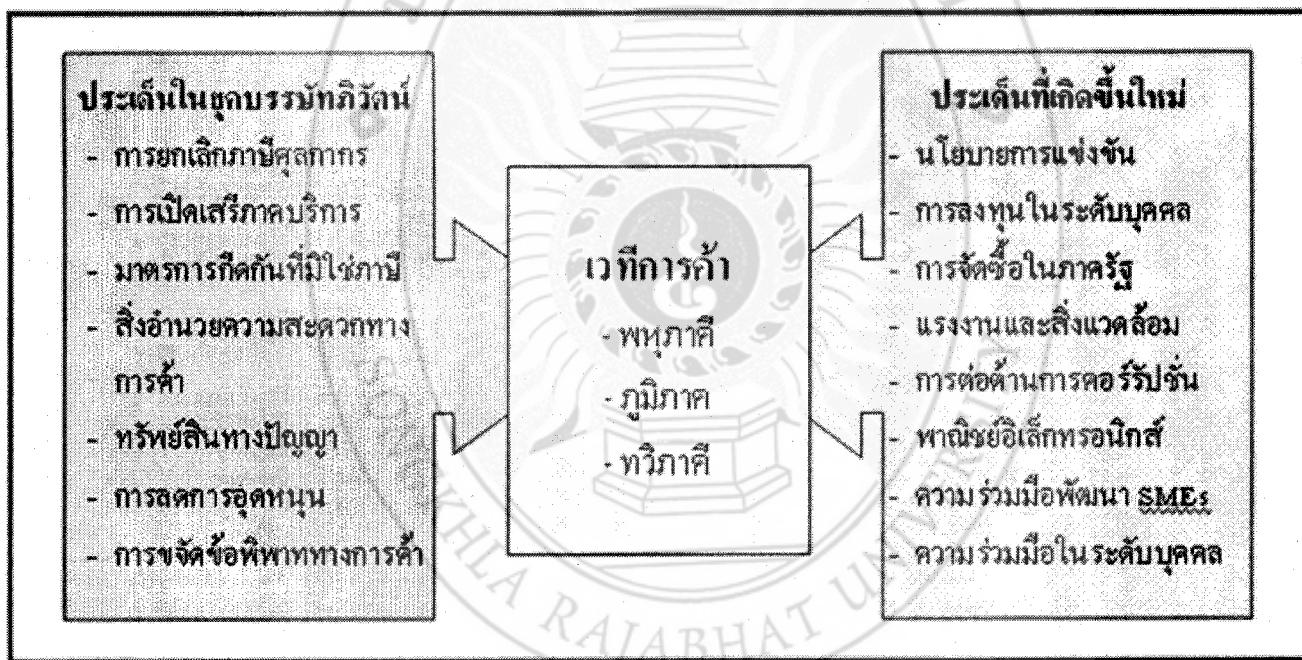
2) พลังขับเคลื่อนทางด้านต้นทุน เนื่องจากองค์กรธุรกิจต้องการที่จะขยายฐานการผลิตไปในรูปแบบที่เป็นสากล คือ ต้องการลดต้นทุนในการผลิต การประหยัดต้นทุนในระดับโลก และลดต้นทุนค่าขนส่งระหว่างประเทศ อาจเกิดจากความต้องการประหยัดเนื่องจากขนาดการผลิต การพัฒนาวัตกรรมใหม่ การเพิ่มต้นทุนในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ ตลอดจนด้านเทคโนโลยีการขนส่ง และความน่าคุ้ม เป็นต้น

3) พลังขับเคลื่อนจากการแข่งขัน เนื่องจากการลงทุนพัฒนาประเทศที่ต้องการกระตุ้นให้เศรษฐกิจของประเทศเจริญเติบโตอย่างมั่นคงโดยนายของภาครัฐ จึงมักที่จะผลักดันให้ประเทศก้าวไปสู่กระแสโลกาภิวัตน์ เช่น การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ การเป็นสมาชิกของ WTO ซึ่งส่งผลกระทบต่อการดำเนินการทางการตลาดของประเทศที่ต้องเดินตามแนวทางของระบบที่เปลี่ยนไป

4) พลังขับเคลื่อนจากการแข่งขันระหว่างหน่วยธุรกิจโดยที่องค์กรธุรกิจต่าง ๆ จะถูกผลักดันจากเศรษฐกิจภายนอกให้เข้าสู่ธุรกิจการแข่งขันระดับโลกเพื่อให้องค์กรสามารถดำเนินอยู่ได้ภายใต้การแข่งขันที่รุนแรง สืบเนื่องมาจากการเพิ่มการค้าระดับโลก การเพิ่มการลงทุนระหว่างประเทศ การขยายเครือข่าย การปฏิวัติทางด้านข่าวสารและเทคโนโลยีเป็นต้น

โลกาภิวัตน์ในยุคปัจจุบัน มีจุดเริ่มต้นเมื่อไม่กี่ปีก่อน ทั้งนี้เป็นผลอันเนื่องมาจาก การพัฒนาไปอย่างมากของเทคโนโลยีทางด้านอินเทอร์เน็ต (Friedman,

T.L., 2549) ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อสื่อสารผ่านจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (E-mail) ผ่านการคุยโต้ตอบในหน้าต่างสนทนา (chat) หรือการค้าผ่านระบบพาณิชย์ อิเล็กทรอนิกส์ (E-commerce) ที่ทำให้การติดต่อสื่อสารและการค้าระหว่างบุคคล เข้ามายึด主导地位 สำคัญมากขึ้น ในทุกขณะ นอกจากนี้แล้วนโยบายการค้าเสรีได้ส่ง ผลให้เกิดการเปิดประเทศมากขึ้น การค้าและการลงทุน มีการเคลื่อนไห้ล้อย่างเร็ว ส่งผลให้บุคคลคนในภูมิภาคต่าง ๆ สามารถที่จะแข่งขันหรือร่วมมือกันได้ตาม ความต้องการเฉพาะบุคคล ได้มากขึ้น กระแสโลกวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นในยุคปัจจุบัน จึง เกิดขึ้นจากความต้องการในระดับปัจจุบัน และความต้องการที่จะสรุปการ เปลี่ยนแปลงในการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศจากยุคที่สองมาเป็นยุคแห่ง ปัจจุบัน วิวัฒนาการนี้ได้ดังรูปที่ 1.3

รูปที่ 1.3 : แสดงการเปลี่ยนแปลงในการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศ
ที่มา: ปรับปรุงจากสุวิทย์ เมธินทร์. 2549

นอกจากวิวัฒนาการแห่งระบบทุกคลื่นโน้มถ่วงที่เกิดขึ้นในยุคต่าง ๆ แล้ว ในหนังสือ หลาย ๆ เล่ม ยังได้กล่าวถึงปัจจัยผลักดันสำคัญที่ก่อให้เกิดกระแสโลกวัฒน์ขึ้น อย่างรวดเร็ว โดยมีแนวโน้มคติร่วมกันว่า เป็นผลจากการพัฒนาเทคโนโลยีทาง ด้านการสื่อสาร

หากย้อนกลับไปเมื่อ 163 ปีที่ผ่านมา (ค.ศ. 1844) Samuel F.B. Morse จิตกรและนักประดิษฐ์ชาวอเมริกันได้พัฒนาระบบสื่อสารทางไกลจากการประดิษฐ์เครื่องมือในการสื่อสารทางไกลด้วยระบบโทรเลข (telegraph) โดยได้ทดลองส่งข้อความโทรเลขผ่านสายสัญญาณไฟฟ้าข้ามอ่าวจากฝั่งทะเลแห่งหนึ่งไปยังฝั่งทะเลอีกแห่งหนึ่งด้วยการเคารหัสัญญาณเป็นจังหวะต่างๆ จากผู้ส่งสู่ผู้รับปลายทางแล้วทดสอบเปลี่ยนข้อความที่ส่งถึงกันจากชุดการแปลรหัสผลการทดลองในครั้งนั้นปรากฏว่าผู้รับสารสามารถแปลรหัสเคาะและเข้าใจสารที่ส่งมาได้ถูกต้อง จึงเป็นที่น่ายินดีอย่างยิ่งที่การส่งข้อความสื่อสารทางไกลประสบผลสำเร็จเป็นครั้งแรกของโลกและรหัสสัญญาณโทรเลขดังกล่าวได้ถูกเรียกว่ารหัส莫ซิเตาซึ่งคิดค้น

หลังจากนั้นถัดไปเพียงแค่ 32 ปีของการสื่อสารของโลกก็ได้แตกตื่นอีกครั้งเมื่อ Alexander Graham Bell นักวิทยาศาสตร์ชาวสก็อตได้ประดิษฐ์เครื่องรับโทรศัพท์ เครื่องแรกของโลกขึ้นเป็นผลสำเร็จในปีค.ศ. 1876 โดยสิ่งประดิษฐ์ของ Graham Bell ทำให้คนที่อยู่ห่างไกลกันมากสามารถได้ยินเสียงของคู่สนทนากันฝ่ายหนึ่งได้อย่างชัดเจน รวดเร็ว และถูกต้อง ความก้าวหน้าทางการสื่อสารจึงก่อให้เกิดการเชื่อมโยงถึงกันระหว่างประเทศต่างๆ มากขึ้นนับตั้งแต่มีการปฏิวัติวงการสื่อสารนี้เองจึงเป็นจุดเริ่มต้นของกระแสโลกาภิวัตน์ในโลกปัจจุบัน

นอกจากการพัฒนาที่ก้าวหน้าไปอย่างมากของวงการสื่อสารโลกเป็นปัจจัยผลักดันที่สำคัญแล้วยังมีปัจจัยสำคัญอื่นๆ อีกที่ส่งเสริมให้เกิดกระแสโลกาภิวัตน์ขึ้นโดยสรุปได้ดังนี้

1. การล่มสลายของสหภาพโซเวียตในช่วงทศวรรษ 1980 – 1990 เป็นเหตุให้ประเทศต่างๆ เชื่อมโยงเข้ากันมากขึ้น ในอดีตก่อนมีการล่มสลายของสหภาพโซเวียตเป็นที่ยอมรับกันว่าโลกของเรามีรูปแบบการปกครองและเศรษฐกิจของประเทศออกเป็น 2 ระบบใหญ่ๆ คือ ระบบอุตสาหกรรมหรือเศรษฐกิจ อันมีประเทศสหราชอาณาจักรเป็นแกนนำและระบบอุตสาหกรรมหรือคอมมิวนิสต์ซึ่งมีสหภาพโซเวียตเป็นประเทศแกนนำ โดยทั้งสองระบบอนี้ต่างพยายามขยายอิทธิพลจากการแสวงหาประเทศพันธมิตรของตนและมีความพยายามอย่างมุ่งมั่นที่จะล้มล้างระบบการปกครองและระบบเศรษฐกิจของฝ่ายตรงกันข้ามอย่างถึงที่สุด จึงเป็นเหตุให้การเชื่อมโยงเข้ากันของประเทศต่างๆ ถูกขัดขวางให้จำกัดลงแคบแต่ภายในกลุ่มของตนเองเท่านั้น

เศรษฐกิจของกลุ่มประเทศตะวันออกที่มีความเจริญเติบโตเป็นอย่างมากเนื่องจากกลไกทางเศรษฐกิจได้ถูกขับเคลื่อนโดยเศรษฐีและเดียวahnที่สหภาพโซเวียต นั้นเศรษฐกิจเริ่มเสื่อมถอยลงประชากรในประเทศจีนได้รับความ寥廓มากเป็นอย่างมากจากการที่เศรษฐกิจตกต่ำ จนทำให้ในช่วงปี ค.ศ. 1980 – 1990 ได้เกิดรัฐประหารขึ้นหลายครั้งในสหภาพโซเวียตและสาธารณรัฐหลายแห่งได้แยกตัวและตั้งเป็นประเทศเอกราชในที่สุดเมื่อปลายปีค.ศ. 1991 สหภาพโซเวียตจึงได้ล่มสลายไป

ขณะที่ประเทศสังคมนิยมที่ยังไม่ใหญ่อีกประเทศหนึ่ง คือ ประเทศจีน ได้เล็งเห็นประโยชน์จากการเปิดเสรีทางเศรษฐกิจว่าจะช่วยพัฒนาประเทศได้ดีกว่าระบบแบบเดิมของตนจึงได้เปิดประเทศให้เป็นเสรีนิยมมากขึ้นโดยเฉพาะในนโยบายทางด้านการค้าและการลงทุนนับแต่นั้นมาทำแพะที่ค่อยกิดกันการเชื่อมโยงระหว่างกันของประเทศต่างๆ มีเสรีมากขึ้นและก่อให้เกิดการเชื่อมโยงกระจายไปทั่วโลกโดยปราศจากอุปสรรคทางการเมืองการปักธงรองระหว่างประเทศอย่างที่เคยเป็นมา

2. การเปลี่ยนแปลงทางการค้าการลงทุนระหว่างประเทศเนื่องจากความสำคัญและประโยชน์ที่ได้รับของนโยบายเศรษฐกิจของประเทศแบบเปิดประเทศต่างๆ จึงได้มีความพยายามที่จะจัดตั้งเป็นมาตรฐานอุปสรรคทางการค้าระหว่างประเทศร่วมกันโดยได้เห็นตัวอย่างความสำเร็จจากประเทศที่เป็นสมาชิกของ GATT (General Agreement on Tariff and Trade) ที่จัดตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1947 โดยได้จัดตั้งข้อตกลงที่นำไปเพื่อพยายามลดอัตราภาษีศุลกากรและจัดอุปสรรคทางการค้าที่มีใช้ภาษีระหว่างหมู่มวลสมาชิกด้วยกันเพื่อให้สินค้าและบริการสามารถเคลื่อนย้ายระหว่างประเทศสมาชิกได้อย่างเสรี การดำเนินงานของ GATT ประสบผลสำเร็จอย่างมาก และต่อมาจึงยกระดับฐานกلاحามาเป็น WTO (World Trade Organization) หรือองค์การการค้าโลกในปี ค.ศ. 2001 วัตถุประสงค์ของ WTO ที่สำคัญนั้นก็เพื่อช่วยให้การเคลื่อนย้ายสินค้าและบริการระหว่างประเทศทำได้อย่างเสรีลดการอุดหนุนการผลิตและการส่งออกซึ่งเจรจาเปิดตลาดการค้าระหว่างประเทศให้มากขึ้น และช่วยขจัดปัญหาอุปสรรคทางการค้า รวมถึงไกล์เกลี่ยข้อพิพาททางการค้าระหว่างประเทศของประเทศสมาชิกด้วยกัน

ถึงกระนั้นก็ตามประเทศสมาชิกต่างๆ ก็ยังไม่ได้รับความพึงพอใจสูงสุดจากความพยายามตามวัตถุประสงค์ของ WTO จึงมีการรวมกลุ่มประเทศตามเขตเศรษฐกิจของภูมิภาคต่างๆ ของโลก เช่น AFTA , NAFTA, EU, APEC และกลุ่มภูมิภาคอื่นๆ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อปักป้องรักษาผลประโยชน์ทางการค้าเพิ่มจำนวนการต่อรองในการเจรจาและสร้างความแข็งแกร่งทางเศรษฐกิจแก่ประเทศสมาชิกต่อมาจึงมีการพัฒนาให้มีการค้าเสรีรายประเทศหรือที่เรียกว่าคุ้นเคยกันในนามของ FTA (Free Trade Area) ขึ้น เพื่อให้ตอบสนองความต้องการระหว่าง 2 ประเทศได้ตรงกับความต้องการมากกว่าการรวมกลุ่มประเทศจากความพยายามเหล่านี้ทำให้มีการผลิตสินค้าและบริการที่มีประสิทธิภาพและมีต้นทุนในการผลิตลดต่ำลง

ในขณะเดียวกันความพยายามในการร่วมมือกันทางเศรษฐกิจของประเทศในรูปแบบใหม่ๆ นั้นเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา แต่ทว่าวัตถุประสงค์หลักของความร่วมมือก็ยังคล้ายคลึงกันรูปแบบเดิมเสียเป็นส่วนใหญ่ กล่าวคือความพยายามที่จะลดอัตราภาษีศุลกากรและข้อกำหนดอันเป็นอุปสรรคต่อการค้าการลงทุนร่วมกันความพยายามในการกระจายสินค้าของประเทศให้เป็นสินค้าในระดับโลก รวมถึงการกระจายฐานการผลิตสินค้าและบริการให้ขยายออกไปยัง

ภูมิภาคอื่นๆ อีกด้วย

3. การพัฒนาวัตกรรมทางเทคโนโลยี (technological innovation) ในรูปแบบของการพัฒนาเทคโนโลยีทำให้เกิดโลกาภิวัตน์ทางด้านการตลาดและการผลิตขึ้นเป็นอย่างมากนวัตกรรมทางเทคโนโลยีที่สำคัญดังนี้

1) นวัตกรรมทางด้านการสื่อสาร (communication innovation) เป็นการพัฒนาวัตกรรมที่ก้าวไปเนื่องจากว่าการพูดคุยทางไกลตามธรรมชาติในปัจจุบันได้มีการพัฒนาการติดต่อสื่อสารที่สามารถเขียน อ่าน หรือโต้ตอบกันได้ทันควันโดยใช้จุดหมายอิเล็กทรอนิกส์หรือแม้กระทั่งการซื้อขายสินค้าผ่านบริการทางอินเทอร์เน็ตที่สามารถเห็นตัวอย่างสินค้า ทำการสั่งซื้อสินค้า และจ่ายค่าสินค้าหรือบริการผ่านระบบออนไลน์ (online) ได้ตามความต้องการ หรือแม้กระทั่งการประชุมจากซึ่กโลกหนึ่งไปยังอีกซึ่กโลกหนึ่งที่รับได้ทั้งภาพและเสียงของผู้เข้าร่วมประชุมในเวลาเดียวกัน (electronic teleconference) ของบรรษัทข้ามชาติต่าง ๆ เพื่อสรุปหาแนวทางร่วมของบริษัทที่สามารถทำได้อย่างง่ายดาย และสามารถปฏิบัติการได้อย่างทันท่วงทีเป็นต้น

2) นวัตกรรมทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ (Information Technology innovation) ซึ่งมีการจัดเก็บ รวบรวม ประมวลผลสารสนเทศต่าง ๆ ไว้อย่างมากมาย ทั้งนี้ยังเป็นแหล่งของความรู้ต่าง ๆ ที่ถูกรวบรวมเข้าไว้ผ่านกระบวนการของอินเทอร์เน็ต การที่สามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูลได้มากขึ้น และสามารถประมวลผลได้อย่างถูกต้องนี้เองที่เป็นปัจจัยผลักดันสำคัญให้ธุรกิจต่าง ๆ สามารถทำการตัดสินใจได้อย่างมีประสิทธิภาพและรวดเร็วยิ่งขึ้น

3) นวัตกรรมทางด้านการขนส่ง (transportation technology innovation) ที่ทำให้การเคลื่อนย้ายสินค้าและมนุษย์สามารถทำได้อย่างรวดเร็วในเรื่องของการขนส่งสินค้านั้นสามารถขนส่งสินค้าได้ปลอดภัยมากขึ้นและขนส่งได้คร่าวลามาก ๆ ที่สำคัญคือสามารถขนส่งสินค้าเกษตรหรือสินค้าที่มีความจำเป็นเร่งด่วนระหว่างทวีปได้ภายในชั่วข้ามคืนจากนั้นการขนส่งยังช่วยให้มนุษย์เดินทางได้สะดวก รวดเร็ว และเดินทางได้ไกลยิ่งขึ้น ส่งผลให้โลกจึงยิ่งแคบลง เช่น การพัฒนาด้านการขนส่งทางอากาศ การพัฒนาการบรรจุสินค้าในตู้คอนเทนเนอร์ เป็นต้น

4) นวัตกรรมการบริการทางด้านการเงิน (financial services innovation) โดยสถาบันการเงิน ได้ให้บริการการโอนเงินระหว่างประเทศทางระบบอิเล็กทรอนิกส์ มีการใช้บัตรเครดิต และตัวแลกเงินกันอย่างกว้างขวาง ทำให้การติดต่อซื้อขายสินค้าและบริการหรือการชำระหนี้ระหว่างประเทศเป็นไปโดยสะดวก ส่งผลให้กระแสโลกาภิวัตน์ได้แพร่กระจายไปทั่วภูมิภาคของโลก

จากความหมายและวัตถุของการของโลกาภิวัตน์ในข้างต้นอาจสรุปได้ว่า โลกาภิวัตน์เป็นกระบวนการที่ทำให้ภายในประเทศเป็นระบบเดียวที่ไม่สามารถติดต่อสื่อสารไปมาหากันได้โดยสะดวก แม้กระทั่งการแลกเปลี่ยนสินค้าและบริการ

ตลอดจนทัศนคติ ความเชื่อ และค่านิยมจากซึ่งโลกหนึ่งมายังอีกซึ่งโลกหนึ่งนั้น สามารถสื่อถึงกันได้เป็นอย่างดีโดยที่พลวัตแห่งโลกาภิวัตน์เมื่อได้เกิดขึ้นจากจาก จะหลักเลี้ยงไม่ได้แล้วยังเป็นกระบวนการที่ไม่อาจหวนกลับ เมื่อฟังดูแล้วโลกภิวัตน์น่าจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในลักษณะของโลกแห่งโอกาสและก่อให้เกิดผลดี แต่ก็อาจมีใช่เสมอไปเนื่องจากกระบวนการของโลกาภิวัตน์เกิดขึ้นกับทุก ๆ คนทุก ๆ ประเทศ และเกิดการเปลี่ยนแปลงอยู่ทุกขณะ ซึ่งแน่นอนว่าหากเรามิ่งสามารถ ปรับตัวและรู้เท่าทันภาวะซ่อนเร้นที่แฝงมากับความพยายามประสานกันเป็นหนึ่งเดียวกันแล้ว โลกาภิวัตน์ก็อาจเป็นโลกแห่งความลervร้ายและภัยคุกคามได้เช่นเดียวกัน

หนังสืออ้างอิง

รัตนา สายคณิต และพุทธกาล รัชธรรม. 2549. เศรษฐศาสตร์การจัดการธุรกิจ ระหว่างประเทศ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วัลย์ลด้า วิวัฒน์พนชาติ. 2549. เอกสารประกอบคำบรรยายวิชาเศรษฐศาสตร์ ธุรกิจ. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.

สุวิทย์ เมียนทรี. 2549. จุดเปลี่ยนประเทศไทย เศรษฐกิจพอเพียงในการแส โลภิวัตน์. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์การเงินการธนาคาร.

องค์การสหประชาชาติ ประจำประเทศไทย. 2550. ประเทศไทย การประเมิน สถานการณ์ทั่วไป. กรุงเทพฯ: คืน พับลิชิ่ง.

Friedman, Thomas. L. 2549. ใครว่าโลกกลม I: ประวัติศาสตร์ฉบับย่อของ โลกปัจจุบันที่ปลูกกระແສให้ผู้คนกลับมาเชื่อว่าโลกแบน(แปลจากTheWorld Is Flat I: A brief History of the Twenty-first Century โดย รอสีม ปรามาท). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วีเลิร์น.

Friedman, Thomas. L. 2549. ใครว่าโลกกลม II: ประวัติศาสตร์ฉบับย่อของ โลกปัจจุบันที่ปลูกกระແສให้ผู้คนกลับมาเชื่อว่าโลกแบน(แปลจากTheWorld Is Flat II: A brief History of the Twenty-first Century โดย รอสีม ปรามาท). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วีเลิร์น.